

гли щеше ти бжде прѣиятствіе за твое-
то постанoвленіе. Слѣдъ смърть-тж ми
ще ся увѣрншь за мое-то расположе-
ніе:“.

Софія плачущи, помози болнж-тж
да не продумва съвсѣмъ за тжзи печал-
нж случкж; нъ Г-жа Линдія повтѣри ту-
такси. ” Не плачи, мое момиче, смърть-
та не е толкози страшна, колко-то ся
вижда; вѣистннж убо смърть-та е наму-
сенъ пріятель, обаче е пріятель, кой-то
стропява веригы-ты съ кои-то сме свър-
зани, и кой-то отваря небесны-ты врата
зарадъ насъ. Радвамъ ся прѣдварително
за блаженство-то дѣто щж видж оногова
кого-то не познавамъ, освѣнъ чрѣзъ вѣ-
рж-тж. Давно и ты, любезна Софію, да
останенъ за всегда искрѣнно въ благо-
честіе-то си, и да имашъ прѣдъ очи си
непрѣстанно спасителевья образъ. Вся-
кога струвай добро и отбѣгвай зло-то,
и тогава смърть-та ще ти ся види слад-
ка. Не е страшна работа да ся освобо-
ди нѣкой отъ скърбы-ты за да въспріеме
по-добъръ животъ“.